

Que visquin les sogres!

Estimats llegidors; jo, per no diferenciar-me dels demés homes, vaig casar-me. Jo, de solter sempre havia dit mal de les sogres; i deia que amb una noia que tingués mare no m'hi casaria; però, vetaquí que'm vaig enamorar d'una xicota que encare tenia la mare viva, i no sé com va ésser que amb les seves traces i moltes me portaren al altar i, és clar, vaig casar-me i vaig tenir dòna i sogra: i are ve'l cas.

Passats tant sols quinze dies, ja'm va semblar que la sogra tenia tots els defectes que jo havia pensat abans; me semblava tafanera, lletja, cridaire, malgènit, poca-solta; vaja, que jo, quan era a casa, només esperava amb ansia l'hora del treball per a marxar i no veure-la ni sentir-la.

Are bé; morí la pobre (que no's mogui per això, si és al cel) i, me podeu ben creure, que sols Déu sab el què jo he patit; perquè d'ensà que ella és morta, tot, no hi hà cosa ni coseta que no passi pel meu compte.

Ja veurán: la setmanada que jo guanyo no'ns permet tenir minyona, i com que la dòna are cria ¡ai, senyor! jo faig unes feines que'm consta que són de dòna: rentar els plats, passar bogada, fregar vidres (el dissabte), pelar patates... ¡Oh! i si alguna vegada m'estripen les calces, ja sé'l què tinc de fer, agafar una agulla i donar-m'hi quatre punts.

I no s'ha acabat aquí la meva tasca; si, com els he dit, la dòna cria, i el noi plora a la nit, ja'm teniu passejant-lo amunt i avall del quarto; a l'istiu encare com aquell, però'l què és a l'hivern, no us dic res d'haver-se de passejar una hora en calçotets.

En una paraula: d'ensà que ella és morta, me veig avorrit del tot.

¡Alabades sien les sogres!

JOSEP